

Predicting Factors for Academic Achievement of Islamic Privates School Students' in the Three Southern Border Provinces of Thailand

Kasetchai Laeheem

M.Ed. (Educational of Measurement and Research), Lecturer,

Department of Teaching to Professional

Faculty of Liberal Arts and Social Sciences, Yala Islamic University.

E-mail: Lkasetchai@yahoo.com

Abstract

This research aimed to study the association and to construct the academic achievement model of 720 Mathayomsuksa 6 students at Islamic private schools in the three southern border provinces, Thailand in the academic year 2004. It was found that there were 12 predictors for the academic achievement statistically significant at 0.001 level. Study attitudes (X_{13}), self discipline (X_{18}), teaching quality of teachers (X_{23}), anxiety (X_{16}), achievement motivation (X_{12}), adjustment (X_{19}), interaction between teachers and students (X_{21}), and classroom atmosphere (X_{24}) held the positive relations to academic achievement statistically significant at 0.001 level. Teacher attitudes (X_{14}), mother's education (X_6), parents' education encouragement (X_{22}), and study habit (X_{15}) held the positive relations to academic achievement statistically significant at 0.01 level. The regression equation of raw score are thus :

$$\hat{Y}_y = 0.164 - 0.127X_{13} + 0.141X_{18} + 0.111X_{23} + 0.123X_{16} + 0.071X_{12} + 0.109X_{19} + 0.056X_{22} \\ + 0.037X_{24} + 0.033X_{14} + 0.017X_{63} + 0.101X_{64} + 0.028X_{11} + 0.025X_{15}$$

Keywords: academic achievement, factors, Islamic Private School, three southern border provinces

องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้

เกษตรชัย และหิม

ศษ.ม. (การวัดผลและวิจัยทางการศึกษา),

สาขาวิชาวิชาชีพครู คณะศิลปศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอิสลามยะลา

E-mail : Lkasetchai@yahoo.com

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์และสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 720 คน

ผลการวิจัยพบว่า มีตัวพยากรณ์ 12 ตัวที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 กล่าวคือ เจตคติต่อการเรียน (X_{13}) ความมีวินัยในตนเอง (X_{18}) คุณภาพการสอนของครู (X_{23}) ความวิตกกังวล (X_{16}) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{12}) การปรับตัว (X_{19}) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X_{21}) และบรรยากาศในชั้นเรียน (X_{24}) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และเจตคติต่อครู (X_{14}) ระดับการศึกษาของมารดา (X_6) การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครอง (X_{22}) และนิสัยในการเรียน (X_{15}) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และสมการพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบมีดังนี้

$$\hat{Y}_y = 0.164 - 0.127X_{13} + 0.141X_{18} + 0.111 X_{23} + 0.123X_{16} + 0.071 X_{12} + 0.109X_{19} + 0.056X_{22} + 0.037X_{24} + 0.033X_{14} + 0.017X_{63} + 0.101X_{64} + 0.028X_{11} + 0.025X_{15}$$

คำสำคัญ : จังหวัดชายแดนภาคใต้, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม, องค์ประกอบ

บทนำ

การศึกษามุ่งพัฒนาคนให้มีความสมดุลทั้งปัญญา จิตใจ และสังคมทั้งในระดับความคิด ค่านิยม และพฤติกรรม โดยเน้นกระบวนการเรียนรู้และขัดเกลาทางสังคม พัฒนาคนให้มีวินัยในตนเอง มีความรับผิดชอบ ทั้งต่อตนเอง ครอบครัว และสังคม เคารพ รักษา กฎเกณฑ์ของสังคม และให้ยึดมั่นในคุณธรรมและจริยธรรมตามแนวศาสนาที่แต่ละคนนับถือ (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ม.ป.ป., 24-25)

จากอดีตจนถึงปัจจุบันการจัดการศึกษายังไม่เอื้ออำนวยต่อการที่จะพัฒนาคนให้มีคุณลักษณะ “มองกว้าง คิดไกล ใฝ่ดี” การพัฒนาความรู้ความสามารถและทักษะของผู้เรียนทำให้เกิดความไม่เสมอภาค ไม่เป็นธรรมในระบบการศึกษา และมีผลกระทบต่อคุณภาพการศึกษาโดยส่วนรวม การพัฒนาปรับปรุงระบบ การเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลให้มีประสิทธิภาพ เป็นสิ่งจำเป็นเร่งด่วน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, ม.ป.ป., 67)

เนื่องจากคุณภาพของผู้เรียนเป็นเป้าหมายสำคัญของการจัดการศึกษาทุกระดับทุกประเภท ดังนั้น จึงต้องมีการประเมินคุณภาพเพื่อให้ทราบว่าการจัดการศึกษาบรรลุเป้าหมายหรือไม่ ถ้ายังไม่บรรลุเป้าหมาย จำเป็นอย่างยิ่ง จะต้องมีการเร่งพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด แนวทางหนึ่งที่จะช่วยพัฒนาคุณภาพการศึกษาคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กมล สุดประเสริฐ (2520, 32-35) กล่าวว่า ในการประเมินคุณภาพทางการศึกษานั้นอาจประเมินได้จากความสำเร็จในการเรียนหรือจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน โดย บลูม (Bloom, 1976) ได้กล่าวว่า คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่บ่งชี้คุณภาพของนักเรียน ทำให้นักการศึกษาให้ความสนใจเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน เพื่อหาทางปรับปรุง แก้ไข ให้เกิดสภาพที่เอื้ออำนวยต่อสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนอย่างดีที่สุด (ปราณี จำนงเจริญ, 2534, 1)

อนาสตาซี (Anastasi, 1965, 187) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับองค์ประกอบทางทั้งด้านสติปัญญาและไม่ใช้สติปัญญา บลูม (Bloom, 1976, 167-169) พบว่า องค์ประกอบด้านสติปัญญาที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมี 3 ด้าน คือ 1) ด้านพุทธิพิสัย ได้แก่ ความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของนักเรียน 2) ด้านจิตพิสัย ได้แก่ ความสนใจและเจตคติต่อวิชาที่เรียน การยอมรับความสามารถและบุคลิกภาพ 3) คุณภาพการสอน ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน การเสริมแรง การแก้ไขข้อผิดพลาด และการรู้ผลสะท้อนกลับ คลอสเมียร์ (Klausmeir, 1961, 27-33) กล่าวว่า สภาพแวดล้อมทางบ้าน สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน และการศึกษาส่วนตัวของนักเรียนมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โคลแมน (Coleman, 1966, 6) พบว่าพื้นฐานและสภาพแวดล้อมทางบ้านของนักเรียน เป็นตัวแปรสำคัญที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และคาน (Khan, 1969, 216-221) พบว่าองค์ประกอบด้านจิตพิสัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ได้แก่ เจตคติต่อครู ความสนใจวิชาการ นิสัยทางการเรียน ความวิตกกังวล และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามเป็นโรงเรียนที่มีพัฒนาการที่ยาวนานมาพร้อม ๆ กับการก่อตั้งชุมชนมุสลิม ทั้งนี้เนื่องจากการให้ความสำคัญของการศึกษาในศาสนาอิสลามจึงเป็นผลให้เกิดสถาบันการศึกษาของชุมชนมุสลิมขึ้น โดยเริ่มต้นเรียกว่า “ปอเนาะ” และในปัจจุบันรัฐได้กำหนดให้ปอเนาะมีสถานภาพเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม เพื่อพัฒนาการศึกษาของประชาชนและสร้างความมั่นคงของประเทศ ถึงแม้สถานภาพหลายประการจะเปลี่ยนแปลงไป แต่ก็ยังคงเอกลักษณ์บางอย่างไว้ ทำให้การจัดการเรียนการสอนมีความแตกต่างจากโรงเรียนทั่วไป วินิจ สังข์รัตน์ (2544, 44-45) กล่าวว่า ปอเนาะในอดีตมีการจัดการเรียนการสอนเพื่อสืบทอดคำสอนของศาสนาเป็น

หลัก ซึ่งไม่มีหลักสูตรที่แน่นอน ไม่มีตารางเรียนที่แน่นอน ไม่มีการวัดผล ไม่มีชั้นเรียน อุปกรณ์ที่ใช้สอนมีเพียงหนังสือเรียนซึ่งเป็นภาษามลายูหรือภาษาอาหรับ แต่หลังจากที่รัฐได้ให้ป้อนะเปลี่ยนสภาพเป็นโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามแล้วทำให้รูปแบบการสอนมีระบบและมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยรัฐจะช่วยเหลือทางวิชาการ และด้านการเงิน

จากสภาพปัญหาข้างต้นผู้วิจัยสนใจจะศึกษาองค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยศึกษาว่ามีองค์ประกอบใดบ้างที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและมีตัวแปรใดบ้างที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัวและครอบครัว องค์ประกอบด้านจิตพิสัย และองค์ประกอบด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. เพื่อสร้างสมการถดถอยพหุคูณเชิงเส้นตรงที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดน ภาคใต้

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา
ศึกษาเฉพาะองค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. ขอบเขตด้านตัวแปร
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ หรือตัวพยากรณ์ มีดังนี้
 - 1) ด้านส่วนตัวและครอบครัว ได้แก่ เพศ อายุ ภูมิลำเนาเดิม สถานภาพของครอบครัว

ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา รายได้ของบิดาต่อเดือน รายได้ของมารดาต่อเดือน และการส่งเสริมการเรียนของครอบครัว

2) ด้านจิตพิสัย ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน เจตคติต่อครู นิัยในการเรียน ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่นในตนเอง ความมีวินัยในตนเอง การปรับตัว อารมณ์ และความรับผิดชอบ

3) ด้านโรงเรียน ได้แก่ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน คุณภาพการสอนของครู และบรรยากาศในชั้นเรียน

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นิยามศัพท์ปฏิบัติการ

1. องค์ประกอบ หมายถึง สิ่งที่มีส่วนสำคัญหรือเป็นปัจจัยสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วย

- 1.1 เพศ หมายถึง เพศของนักเรียน
- 1.2 อายุ หมายถึง อายุจริงของนักเรียน
- 1.3 ภูมิลำเนาเดิม หมายถึง จังหวัดตามสำเนาทะเบียนบ้านปัจจุบันของนักเรียน
- 1.4 สถานภาพของครอบครัว หมายถึง ภาวะความเป็นอยู่ของบิดาและมารดา ได้แก่ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน บิดามารดาแยกกันอยู่ บิดามารดาถึงแก่กรรม บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรม และบิดามารดาหย่าขาดจากกัน
- 1.5 ระดับการศึกษาของบิดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของบิดา
- 1.6 ระดับการศึกษาของมารดา หมายถึง ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา
- 1.7 อาชีพของบิดา หมายถึง อาชีพหลักของบิดาที่มีรายได้สูงที่สุด

1.8 อาชีพของมารดา หมายถึง อาชีพหลักของมารดาที่มีรายได้สูงที่สุด

1.9 รายได้ของบิดาต่อเดือน หมายถึง เงินรายได้ทุกประเภทรวมกันของบิดาต่อเดือน

1.10 รายได้ของมารดาต่อเดือน หมายถึง เงินรายได้ทุกประเภทรวมกันของมารดาต่อเดือน

1.11 การส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว หมายถึง การให้การสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครอง ในด้านการจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ การเอาใจใส่ติดตามผลการเรียน การให้การสนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่นักเรียน

1.12 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความปรารถนา ความตั้งใจในการกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้สำเร็จ ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคทั้งปวง มีความมุ่งมั่นพยายาม

1.13 เจตคติต่อการเรียน หมายถึง ลักษณะด้านความรู้สึกรู้ทำที่ หรือการแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อการเรียน

1.14 เจตคติต่อครู หมายถึง ลักษณะด้านความรู้สึกรู้ทำที่ หรือการแสดงออกของนักเรียนที่มีต่อครูผู้สอน

1.15 นิสัยในการเรียน หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่กระทำหรือปฏิบัติต่อการเรียนอย่างสม่ำเสมอ จนกระทั่งกลายเป็นนิสัยและความเคยชิน

1.16 ความวิตกกังวล หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความกระวนกระวายใจ ไม่สบายใจหวาดระแวงต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอยู่

1.17 ความเชื่อมั่นในตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความมั่นใจหรือแน่ใจหรือกล้าที่จะกระทำการต่าง ๆ ให้สำเร็จตามที่ตั้งใจไว้ แม้ว่าจะมีอุปสรรคก็ไม่ย่อท้อยังคงตั้งใจกระทำด้วยความมั่นใจว่าตนสามารถกระทำได้สำเร็จตามเป้าหมาย

1.18 ความมีวินัยในตนเอง หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่สามารถควบคุมอารมณ์หรือพฤติกรรมของตนเองให้เป็นไปตามแบบที่มุ่งหวังตาม

กฎระเบียบของสังคมได้

1.19 การปรับตัว หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่มีความสามารถในการแก้ปัญหาต่าง ๆ โดยไม่คับข้องใจหรือวิตกกังวล และประพฤติตนตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม ตลอดจนเข้าใจสภาพของตนเองสร้างความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นได้เป็นอย่างดีและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

1.20 อารมณ์ หมายถึง ภาวะอันเกิดสิ่งเร้าส่งผลทำให้เกิดการตอบสนองหรือเกิดปฏิกิริยาขึ้นทันที ต่อเนื่อง และเกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกาย

1.21 ความรับผิดชอบ หมายถึง ลักษณะของบุคคลที่ปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องกระทำด้วยความผูกพันไม่ทอดทิ้ง เพียรพยายาม ละเอียดรอบคอบ และใช้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่

1.22 การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน หมายถึง ลักษณะของการปฏิบัติต่อกันระหว่างครูกับนักเรียนทั้งด้านความรู้สึกรู้ทำที่หรือการแสดงต่อกันด้านวาจา หรือการกระทำอื่น ๆ

1.23 คุณภาพการสอนของครู หมายถึง การสอนที่เอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด เช่น ความสามารถในการเสนอบทเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจ มีความรู้ และมีส่วนร่วมอย่างเหมาะสม การเสริมแรงที่สอดคล้องกับผู้เรียน การให้ข้อมูลย้อนกลับและการแก้ไขข้อบกพร่อง เป็นต้น

1.24 บรรยากาศในชั้นเรียน หมายถึง สภาพแวดล้อมในห้องเรียนหรือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนที่แสดงถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์กับนักศึกษา นักศึกษากับนักศึกษา นักศึกษากับสื่อการเรียนการสอน

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเกรดเฉลี่ยสะสม 5 ภาคการศึกษาแรกของนักเรียน

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ประจำปีการศึกษา 2547

4. โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม หมายถึง โรงเรียนเอกชนในระดับมัธยมศึกษาที่สอนวิชาสามัญ และศาสนาควบคู่กัน

5. สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ หมายถึง จังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส

วิธีการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ ปีการศึกษา 2547 จำนวน 720 คน ซึ่งสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบหลายชั้นตอน ดังนี้

ชั้นที่ 1 กำหนดขนาดโรงเรียน โดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) แบ่งออกเป็น 3 ชั้น คือ

- 1) โรงเรียนขนาดใหญ่ (มีนักเรียน 3,000 คน ขึ้นไป)
- 2) โรงเรียนขนาดกลาง (มีนักเรียน 1,000-3,000 คน)
- 3) โรงเรียนขนาดเล็ก (มีนักเรียน น้อยกว่า 1,000 คน)

ชั้นที่ 2 เลือกโรงเรียนขนาดละ 2 โรงเรียนในแต่ละจังหวัด โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ได้ 18 โรงเรียน

ชั้นที่ 3 การเลือกกลุ่มตัวอย่างขั้นสุดท้าย โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ซึ่งกำหนดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

- 1) โรงเรียนขนาดใหญ่ ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน ได้ทั้งหมด 300 คน
- 2) โรงเรียนขนาดกลาง ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 40 คน ได้ทั้งหมด 240 คน
- 3) โรงเรียนขนาดเล็ก ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน ได้ทั้งหมด 180 คน

รวมกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 720 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ได้แก่ แบบสอบถาม ซึ่งมี 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว ตอนที่ 2 องค์ประกอบที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้

โดยมีการกำหนดน้ำหนักความคิดเห็นในแต่ละข้อความทั้งหมดออกเป็น 7 ระดับ และให้ค่าคะแนนดังนี้

- 1) ข้อความที่มีลักษณะเชิงนิมิต คือ

ถ้าเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุด	ให้ 7 คะแนน
ถ้าเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 6 คะแนน
ถ้าเลือก เห็นด้วย	ให้ 5 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่แน่ใจ	ให้ 4 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่เห็นด้วย	ให้ 3 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 2 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุด	ให้ 1 คะแนน

- 2) ข้อความที่มีลักษณะเชิงนิเสธ คือ

ถ้าเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุด	ให้ 1 คะแนน
ถ้าเลือก เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 2 คะแนน
ถ้าเลือก เห็นด้วย	ให้ 3 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่แน่ใจ	ให้ 4 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่เห็นด้วย	ให้ 5 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้ 6 คะแนน
ถ้าเลือก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งที่สุด	ให้ 7 คะแนน

3. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

การสร้างและพัฒนาแบบสอบถาม มีขั้นตอน ดังนี้

- 1) ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องจากเอกสารต่าง ๆ
- 2) กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะของคุณลักษณะแต่ละด้านออกมาเป็นพฤติกรรมที่สามารถวัดได้
- 3) สร้างข้อคำถามให้ครอบคลุมพฤติกรรมที่ต้องการวัดของคุณลักษณะแต่ละด้าน โดยผู้วิจัยดัดแปลงและปรับปรุงจากนักวิจัยท่านอื่น ๆ ประกอบ เช่น กานดา พงศ์ทิพย์พนัส (2541) เกษตรชัย และหิม (2542) จิราพร ชุนนะ (2540) ชัชชัย ศรียทอง (2541)

มณฑารัตน์ ซูพินิจ (2540) และรุ่งลวัญย์ จันทรธนา (2540)

4) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 2 ครั้ง ๆ ละ 40 คน ดังนี้

4.1) ครั้งที่ 1 เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกโดยการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนแต่ละข้อกับคะแนนรวมทั้งหมดลบคะแนนข้อนั้น (Corrected Item-total Correlation) เลือกเฉพาะข้อที่มีความสัมพันธ์ทางบวก และมีนัยสำคัญทางสถิติ ผลที่ได้มีค่าอยู่ระหว่าง 0.4122- 0.9699

4.2) ครั้งที่ 2 เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธีวัดความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ผลปรากฏว่าแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.8739 และจำแนกเป็นรายด้านได้ดังนี้

- ด้านการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว มีค่าเท่ากับ 0.7632
- ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีค่าเท่ากับ 0.8673
- ด้านเจตคติต่อการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.8301
- ด้านเจตคติต่อครู มีค่าเท่ากับ 0.7568
- ด้านนิสัยในการเรียน มีค่าเท่ากับ 0.8328
- ด้านความวิตกกังวล มีค่าเท่ากับ 0.7787
- ด้านความเชื่อมั่นในตนเอง มีค่าเท่ากับ 0.8254
- ด้านความมีวินัยในตนเอง มีค่าเท่ากับ 0.7825
- ด้านการปรับตัว มีค่าเท่ากับ 0.8034
- ด้านอารมณ์ มีค่าเท่ากับ 0.7124
- ด้านความรับผิดชอบ มีค่าเท่ากับ 0.9146
- ด้านการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน มีค่าเท่ากับ 0.7892
- ด้านคุณภาพการสอนของครู มีค่าเท่ากับ 0.8322
- ด้านบรรยากาศในชั้นเรียน มีค่าเท่ากับ 0.7319

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ให้นักวิจัยผู้ช่วยเก็บข้อมูล (เป็น นศ.ป.บัณฑิต สาขาการสอนอิสลามศึกษา) ซึ่งเป็นครูที่สอนอยู่ในโรงเรียนเป้าหมาย โดยมีการอบรมนักวิจัยผู้ช่วย เพื่อทำความเข้าใจเกี่ยวกับเทคนิควิธีการและให้เข้าใจถึงรายละเอียดของแบบสอบถามให้ตรงกัน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยใช้โปรแกรม เอสพีเอสเอส ฟอร์ วินโดวส์ (SPSS For Windows) มีลำดับขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้

- 1) หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์เชิงกลุ่มกับผลสัมฤทธิ์ด้วยการทดสอบที (t-test) และการทดสอบเอฟ (F-test)
- 2) หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวพยากรณ์เชิงต่อเนื่องกับผลสัมฤทธิ์ด้วยวิธีสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และนำค่าที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญโดยการทดสอบที (t-test)
- 3) สร้างสมการถดถอยพหุคูณ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างตัวพยากรณ์กับตัวแปรเกณฑ์ และนำค่าที่ได้มาทดสอบนัยสำคัญ

สรุปผลการวิจัย

1. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัวและครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า เพศและรายได้ของมารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และการส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ส่วนตัวแปรอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังตาราง 1

2. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เจตคติต่อการเรียน เจตคติต่อครู นิสัยในการเรียน ความวิตกกังวล ความเชื่อมั่น

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านส่วนตัว และครอบครัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวพยากรณ์	F	p-value
เพศ (X ₁) (t-test)	2.196*	0.028
อายุ (X ₂)	0.960	0.606
ภูมิลำเนาเดิม (X ₃)	1.342	0.013
สถานภาพของครอบครัว (X ₄)	0.948	0.641
ระดับการศึกษาของบิดา (X ₅)	0.941	0.661
ระดับการศึกษาของมารดา (X ₆)	0.966	0.587
อาชีพของบิดา (X ₇)	1.062	0.320
อาชีพของมารดา (X ₈)	1.081	0.275
รายได้ของบิดาต่อเดือน (X ₉)	0.916	0.727
รายได้ของมารดาต่อเดือน (X ₁₀)	1.265*	0.037
การส่งเสริมการเรียน (X ₁₁) (r)	0.918***	0.000

*** P < 0.001 * P < 0.05

หมายเหตุ เพศใช้ t-test และการส่งเสริมการเรียนใช้ Pearson-r

ในตนเอง ความมีวินัยในตนเอง การปรับตัว อารมณ์ และความรับผิดชอบมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ดังตาราง 2

3. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า การปฏิสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียน คุณภาพการสอนของครู และบรรยากาศในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ดังตาราง 3

4. จากการสร้างแบบจำลองการถดถอยที่ดีที่สุดโดยวิธีการแบบขั้นบันได (Stepwise Method) ปรากฏว่าได้ตัวพยากรณ์ 12 ตัวที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และประสิทธิภาพของการพยากรณ์มีค่าร้อยละ 99.6 ดังตาราง 4

ซึ่งตัวพยากรณ์ทั้ง 12 ตัว คือ เจตคติต่อการเรียน (X₁₃) ความมีวินัยในตนเอง (X₁₈) คุณภาพการสอนของครู (X₂₃) ความวิตกกังวล (X₁₆) แรงจูงใจ

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านจิตพิสัยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวพยากรณ์	r	Sig.
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X ₁₂)	0.980***	0.000
เจตคติต่อการเรียน (X ₁₃)	0.993***	0.000
เจตคติต่อครู (X ₁₄)	0.987***	0.000
นิสัยในการเรียน (X ₁₅)	0.988***	0.000
ความวิตกกังวล (X ₁₆)	0.965***	0.000
ความเชื่อมั่นในตนเอง (X ₁₇)	0.981***	0.000
ความมีวินัยในตนเอง (X ₁₈)	0.988***	0.000
การปรับตัว (X ₁₉)	0.949***	0.000
อารมณ์ (X ₂₀)	0.880***	0.000
ความรับผิดชอบ (X ₂₁)	0.978***	0.000

*** P < 0.001

ตาราง 3 ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวพยากรณ์	r	p-value
ปฏิสัมพันธ์นักเรียนกับครู (X ₂₂)	0.870***	0.000
คุณภาพการสอนของครู (X ₂₃)	0.985***	0.000
บรรยากาศในชั้นเรียน (X ₂₄)	0.790***	0.000

*** P < 0.001

ตาราง 4 ความแปรปรวนของสมการพยากรณ์ที่เหมาะสมที่สุด

Source	df	SS	MS	F	Sig.
Regression	12	204.665	17.055	15801.393***	0.000
Residual	707	0.763	0.001		
Total	719	205.428			

***P < 0.001 R² = 0.996 SE_{est} = 0.033

ใฝ่สัมฤทธิ์ (X₁₂) การปรับตัว (X₁₉) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู (X₂₂) และบรรยากาศในชั้นเรียน (X₂₄) มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง 5 ตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของสมการ
ที่เหมาะสมที่สุด (โมเดลสุดท้าย)

ตัวแปร	coeff	St.Error	P-Value
เจตคติต่อการเรียน (X_{13})	0.127	0.013	0.000
ความมีวินัยในตนเอง (X_{18})	0.141	0.011	0.000
คุณภาพการสอนของครู (X_{23})	0.111	0.010	0.000
ความวิตกกังวล (X_{16})	0.123	0.011	0.000
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_{12})	0.071	0.008	0.000
การปรับตัว (X_{19})	0.109	0.008	0.000
ปฏิสัมพันธ์ นร. กับครู (X_{22})	0.056	0.009	0.000
บรรยากาศในชั้นเรียน (X_{24})	0.037	0.009	0.000
เจตคติต่อครู (X_{14})	0.033	0.012	0.008
การศึกษาของมารดา (X_6)			0.006
ปริญญาตรี (X_{63})	0.017	0.001	0.009
สูงกว่าปริญญาตรี (X_{64})	0.101	0.003	0.007
ส่งเสริมของผู้ปกครอง (X_{11})	0.028	0.009	0.002
นิสัยในการเรียน (X_{15})	0.025	0.010	0.001
(Constant)	-0.164	0.070	0.020

***P < 0.001 **P < 0.01

ที่ระดับ 0.001 และเจตคติต่อครู (X_{14}) ระดับการศึกษา
ของมารดา (X_6) การส่งเสริมการเรียนของผู้ปกครอง
(X_{11}) และนิสัยในการเรียน (X_{15}) มีความสัมพันธ์
ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ดัง
ตาราง 5

และเมื่อนำตัวแปรทั้ง 12 ตัวมาเขียนสมการ
พยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปคะแนนดิบได้
ดังนี้

$$\hat{Y}_Y = 0.164 - 0.127X_{13} + 0.141X_{18} + 0.111X_{23} + 0.123X_{16} + 0.071X_{12} + 0.109X_{19} + 0.056X_{22} + 0.037X_{24} + 0.033X_{14} + 0.017X_{63} + 0.101X_{64} + 0.028X_{11} + 0.025X_{15}$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ
ทั้ง 3 ด้านกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า องค์
ประกอบด้านส่วนตัวและครอบครัวมีเพียง 3 ตัวแปร
ที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ เพศ
รายได้ของมารดา และการส่งเสริมการเรียนของครอบครัว
และองค์ประกอบด้านจิตพิสัยและองค์ประกอบด้าน
โรงเรียนทุกตัวแปรมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียน แต่หลังจากนำตัวแปรซึ่งเป็นตัวพยากรณ์
ทั้งหมดไปสร้างแบบจำลองการถดถอยที่ดีที่สุดโดยวิธี
การแบบขั้นบันได (Stepwise Method) พบว่าตัว
พยากรณ์ที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 มีเพียง 12
ตัวแปรเท่านั้น ได้แก่ เจตคติต่อการเรียน ความมีวินัย
ในตนเอง คุณภาพการสอนของครู ความวิตกกังวล
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การปรับตัว การปฏิสัมพันธ์ระหว่าง
นักเรียนกับครู และบรรยากาศในชั้นเรียน มีความสัมพันธ์
ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 และ
เจตคติต่อครู ระดับการศึกษาของมารดา การส่งเสริม
การเรียนของผู้ปกครอง และนิสัยในการเรียน มีความ
สัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
ซึ่งจากผลการวิจัยดังกล่าวผู้วิจัยขออภิปรายผลดังนี้

1. เจตคติต่อการเรียนและเจตคติต่อครูมีความ
สัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ
สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน
โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า เจตคติ
เป็นแรงกำหนดทิศทางปฏิบัติการที่มีต่อบุคคลหรือ
สิ่งของที่เกี่ยวข้อง การสร้างเจตคติให้กับเด็กมีผลต่อ
การเรียนเพราะเจตคติมาจากประสบการณ์ต่าง ๆ และ
เมื่อสถานการณ์ต่าง ๆ ได้รับความสำเร็จ เจตคติก็จะ
 ก่อขึ้น และเป็นความรู้สึกของบุคคลจากการเรียนรู้
 ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดง
 พฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง
 ดังที่ครูซ (Cruze, 1972) กล่าวว่าเจตคติเป็นความ

รู้สึกเอนเอียงทางจิตใจที่มีต่อประสบการณ์ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2534) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ที่แสดงออกให้เห็นจากคำพูดหรือพฤติกรรม ซึ่งแต่ละคนมีเจตคติอย่างน้อยแตกต่างกัน และสรชัย พิศาลบุตร (2528) กล่าวว่าเจตคติเกิดจากความรู้ความคิด ความรู้สึกหรืออารมณ์ และความตั้งใจในการกระทำ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับจิราพร ขุนนะ (2540) กานดา พงศ์ทิพย์พันธ์ (2541) ชัชชัย ศรียทอง (2541) และคาน (Khan, 1969) ที่พบว่า เจตคติต่อวิชาเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับโรเจอร์ (Rogers, 1989) ที่พบว่า เจตคติต่อการเรียนสามารถพยากรณ์สภาพทางการเรียนของนักศึกษาได้ แต่ขัดแย้งกับเกษรชัย และทิม (2542) และมุฮัมมัด อุมูตี (2546) ที่พบว่าเจตคติต่อการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ความมีวินัยในตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าวินัยในตนเองเป็นการบังคับควบคุมพฤติกรรม ยอมรับในคุณค่าที่ทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนได้ หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เป็นตามความตั้งใจ และทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในการเรียน ดังที่กู๊ด (Good, 1959) กล่าวว่าวินัยในตนเอง คือการบังคับควบคุมพฤติกรรมของบุคคล โดยใช้อำนาจภายในบุคคลที่อันเกิดจากการเรียนรู้หรือยอมรับในคุณค่า ซึ่งทำให้บุคคลสามารถบังคับพฤติกรรมของตนได้ และ อิงลิช แอนด์ อิงลิช (English and English, 1958) กล่าวว่า วินัยในตนเองคือลักษณะการนำตนเองควบคุม หรือบังคับตนเองโดยอาศัยแรงจูงใจที่สัมพันธ์กับอุดมคติที่สร้างขึ้น หรือเป็นการควบคุมพฤติกรรมของตนให้เป็นตามความตั้งใจ ซึ่งสอดคล้องกับวิวัฒน์

อัศวานิชย์ (2523) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และวาสุกรี รัชชกุล (2526) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัยในตนเองค่อนข้างมาก

3. คุณภาพการสอนของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าครูมีบทบาทสำคัญที่สุดในการดำเนินการเรียนการสอน การสอนที่ดีมีคุณภาพจะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ดังนั้น พฤติกรรมของครูผู้สอนจึงเป็นตัวกำหนดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดี แม้จะมีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แต่พฤติกรรมการสอนของครูก็นับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่สุด ครูจะต้องมีการชี้แนะแก่นักเรียนให้ผู้เรียนทราบว่สิ่งทีเรียนคืออะไร ผู้เรียนควรทำอะไร อย่างไรบ้าง การมีส่วนร่วมของผู้เรียนในกิจกรรมการเรียนการสอน มีการเสริมแรงทางบวกและทางลบ รวมทั้งการปฏิสัมพันธ์ในการให้ข้อมูลย้อนกลับ และการแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียนของนักเรียน ดังที่ภิญโญ สาร (2522) กล่าวว่าครูเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการจัดการเรียนการสอนให้ได้ผลดีและครูเป็นผู้ที่ทำให้แผนการศึกษาแห่งชาติดำเนินไปตามวัตถุประสงค์อย่างได้ผลและ मिलแมน (Millman, 1981) กล่าวว่าพฤติกรรมการสอนเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ถ้าครูเอาใจใส่และสอนตามที่กำหนดไว้ย่อมจะทำให้การเรียนบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ และแม้จะมีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน แต่พฤติกรรมการสอนของครูก็นับเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญมากที่สุด ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับชัชชัย ศรียทอง (2541) สุชาติ ขุนฤทธิ์เอียด (2544) และโซลตีส์ (Soltis, 1987) ที่พบว่า คุณภาพการสอนของครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แต่ขัดแย้งกับการศึกษาของคามิโล (Camilo, 1997) ที่พบว่าพฤติกรรมการสอนของครูไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าความวิตกกังวลเป็นแรงขับหรือแรงจูงใจชนิดหนึ่งซึ่งเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงานและการเรียนของนักเรียนได้ เพราะจะทำให้บุคคลมีความรู้สึกเกิดการแข่งขันขึ้นภายใต้ความวิตกกังวลในสถานการณ์นั้น ๆ ถือว่าเป็นแรงขับที่ช่วยส่งเสริมการเรียน เพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน ผลของความวิตกกังวลอาจจะขัดขวางการเรียนรู้ในระยะแรก ๆ แต่เมื่อผู้เรียนได้คุ้นเคยกับงานที่ทำแล้วหรือสร้างนิสัยในการเรียนที่ถูกต้องแล้ว ความวิตกกังวลจะช่วยในการเรียนรู้ ดังที่ซูชีพ อ่อนโคกสูง (2516) กล่าวว่าความวิตกกังวลเป็นสภาพทางอารมณ์ที่แสดงถึงความไม่สบายใจ ตึงเครียด เกิดความกลัว เคร่งเครียด และกังวลใจ และจีระ เจริญสุขวิมล (2527) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นความกลัวชนิดหนึ่ง แต่ความกลัวนี้หาสาเหตุไม่ได้ ผู้ที่มีความกังวลจะมีความรู้สึกไม่สบายใจ คิดมาก ดังนั้น การที่บุคคลที่มีผลการเรียนที่ดีมาตลอดมีความกังวลว่าจะสอบตก และกังวลว่าจะมีผลสัมฤทธิ์ที่ไม่ดีนั้น ก็จะเป็นแรงขับให้ตนเองต้องการเตรียมตัวในการเรียนและในการสอบอย่างเต็มที่ จนทำให้มีผลการเรียนที่ดีไปด้วย ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับคาพิน (Chapin, 1989) ที่พบว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ขัดแย้งกับวิภาพร ลาภสมบุรณานนท์ (2522) ที่พบว่าความวิตกกังวลสูงจะบั่นทอนประสิทธิภาพการทำงาน และบุคคลที่มีความวิตกกังวลต่ำและปานกลางจะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้อย่างดี

5. แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าแรงจูงใจมีบทบาทสำคัญต่อพฤติกรรมการเรียนรู้ นักเรียนที่ตั้งใจเรียนสูงมักประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ เป็นความปรารถนาที่จะกระทำให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดีพยายามเอาชนะอุปสรรค มีความพยายามที่จะทำให้อัตราสัมฤทธิ์ผลได้มาตรฐานดีเยี่ยมกว่าคนอื่น ๆ นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่มีสมาธิปรารถนาแรงกล้าที่จะรับภาระหรือความรับผิดชอบในการปฏิบัติงานไม่ชอบเกี่ยงงาน เป็นคนที่ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าปกติ และเป็นคนที่มีความต้องการอย่างแรงกล้าที่จะให้ผู้อื่นประเมินหรือบอกสิ่งที่เขาทำ ดังที่เฟื่อนพันธุ์ โภกนก (2514) กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นตัวผลักดันให้แต่ละคนมีบทบาทแตกต่างกัน กิลฟอร์ด (Guilford, 1959) กล่าวว่าผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นผู้มีความทะเยอทะยาน ความเพียรพยายาม และความอดทนเต็มใจที่จะลำบาก และจิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ (2532) กล่าวว่า คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะเป็นคนที่กล้าเสี่ยง ขยันขันแข็ง ความคาดหวังสูง รับผิดชอบในตนเอง ต้องการทราบผลการตัดสินใจของตนเอง และคาดการณ์ล่วงหน้า จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ สุชาติ ขุนฤทธิ์เอียด (2544) และรุ่งลาวัญญ์ จันทรัดนา (2540) ที่พบว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ราย (Rai, 1980) พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งกับนีบูห์ (Niebuhr, 1995) พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

6. การปรับตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการปรับตัว

เป็นกระบวนการที่มีปฏิกริยาโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อมรอบตัว เป็นการปรับตัวเข้ากับปัญหาที่เป็นอยู่ให้เข้ากับสภาพความต้องการ เป็นกระบวนการที่บุคคลพยายามจะผ่อนคลายความเครียดโดยการแสวงหาวิธีทางที่จะตอบสนองความต้องการของตน ไม่ว่าจะมีความต้องการทางกายหรือจิตใจซึ่งบุคคลจะต้องปรับปรุงพฤติกรรมของตนให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ให้ได้นอกจากนี้ การปรับตัวยังเป็นแรงจูงใจให้คนเราแสดงพลังความสามารถในการจัดการกับสิ่งแวดล้อมให้เกิดผลสัมฤทธิ์ตามที่ปรารถนา ดังที่เฟลด์แมน (Feldman, 1989) กล่าวว่า การปรับตัวคือกระบวนการที่บุคคลค้นหาวิถีทางที่จะเผชิญหน้ากับความทุกข์หรือความทุกข์ในชีวิตประจำวัน และสุรชัย โกศิยะกุล (2526) กล่าวว่า การปรับตัวเป็นกระบวนการทางสังคมและจิตวิทยาที่บุคคล ปรับสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นแก่ตนเอง เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคมและสิ่งแวดล้อมอย่างมีความสุข ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ ประคอง จันทรกูป (2531) และเวียสส์ (Weiss, 1996) ที่พบว่า การปรับตัวมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการปรับตัวสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ แต่ขัดแย้งการศึกษาของเกษรชัย และหิม (2542) และมุฮัมมัด อุมูดี (2546) ที่พบว่า การปรับตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

7. บรรยากาศในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าบรรยากาศในชั้นเรียนมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนสนใจเรียนหรือเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียน ซึ่งครูต้องให้ความสนใจและให้ความสำคัญในการจัดบรรยากาศในชั้นเรียน นอกจากนี้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นการจัดสภาพแวดล้อมให้เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อช่วยส่งเสริมให้กระบวนการ

เรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและช่วยสร้างความสนใจใฝ่รู้ใฝ่ศึกษา ตลอดจนช่วยสร้างเสริมความมีระเบียบวินัยให้แก่ผู้เรียน ดังที่อาภรณ์ ใจเที่ยง (2537) กล่าวว่าบรรยากาศในชั้นเรียนคือการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนให้เอื้อต่อการเรียนการสอน เพื่อช่วยส่งเสริมให้กระบวนการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ สุพิน บุญชูวงศ์ (2534) กล่าวว่าบรรยากาศในชั้นเรียนคือการจัดสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนให้สอดคล้องกับการเรียนการสอน เพื่อช่วยเสริมให้บรรยากาศการเรียน เป็นที่น่าสนใจและจูงใจให้นักเรียนไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน นอกจากนี้ ยังแก้ปัญหาการปกครองชั้นเรียนได้อีกด้วย และพิมศรี เปานิล (2530) กล่าวว่าบรรยากาศในชั้นเรียนคือการจัดองค์ประกอบที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน ซึ่งมีส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้เรียนอย่างมีชีวิตชีวา มีความกระตือรือร้นที่จะศึกษา และเกิดประโยชน์แก่ตนเอง ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับไน ยิง วง และเดวิด (Ngai-Ying Wong and David, 1998) ที่พบว่าสภาพห้องเรียนแบบสนุกสนานมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์มากที่สุด และกานดา พงศ์ทิพย์พนัส (2541) พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 แต่ขัดแย้งกับบุญชม ศรีสะอาด (2524, 26-27) พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนมีอิทธิพลต่อผลการเรียนน้อยมาก เกษรชัย และหิม (2542) และมุฮัมมัด อุมูดี (2546) ที่พบว่าบรรยากาศในชั้นเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน และวิลเลียมส์ (Williams, 1992) พบว่า รูปแบบของชั้นเรียนที่แตกต่างกันมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน

8. การปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนนั้นเป็นพฤติกรรมที่ครูมีต่อนักเรียนและพฤติกรรมที่นักเรียนมีต่อครู ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีมากเพราะว่าสัมพันธ์ภาพที่ดีระหว่างครูกับนักเรียนจะก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ช่วยให้การเรียนการสอนได้ผลดีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูที่มีความรักความใกล้ชิดสนิทสนมและเป็นกันเองกับนักเรียน คอยให้ความช่วยเหลือด้วยความเต็มใจจะทำให้นักเรียนรู้สึกสบายใจในการทำความเข้าใจบทเรียน นักเรียนจะไม่มี ความหวาดกลัว รู้สึกอบอุ่นปลอดภัย ดังที่สมบุรณ์ ทองคิลปี (2519) กล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนคือพฤติกรรมที่ครูมีต่อนักเรียนและพฤติกรรมที่นักเรียนมีต่อครูทั้งในด้านการเรียนการสอนและการปกครองชั้นเรียน และจิรพร โพธิ์สุวรรณ (2519) กล่าวว่า การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนสามารถแบ่งออกเป็น 2 แบบ คือครูที่สั่งให้เด็กทำสิ่งต่าง ๆ ตัดสินโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล พยายามให้เด็กหันมาสนใจตัวครู ซึ่งครูแบบนี้จะทำให้พฤติกรรมของนักเรียนเป็นแบบก้าวร้าว ชอบเป็นศัตรู ซึ่งจะไปแสดงออกต่อครูและเพื่อน ๆ และครูที่คำนึงถึงความสนใจของนักเรียนให้คำแนะนำ ช่วยเหลือแก้ปัญหาต่าง ๆ ยอมรับพฤติกรรมของนักเรียน ซึ่งครูแบบนี้จะทำให้ให้นักเรียนให้ความร่วมมือ มีพฤติกรรมนำตัวเองได้ และเป็นกันเอง ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับประคอง จันทร์กูป (2531) ที่พบว่า การปฏิสัมพันธ์ ระหว่างครูกับนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 6 และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไทเลอร์ (Taylor, 1993) พบว่า ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับครูมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ขัดแย้งกับอำพร เจนประภาพงศ์ (2528) ศึกษาพบว่าการปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและไม่เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

9. ระดับการศึกษาของมารดา และการส่งเสริม การเรียนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าพ่อแม่ผู้ปกครองมีความสำคัญมากต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ผู้ปกครองเป็นครูคนแรกที่มีความสำคัญที่สุดของนักเรียน เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน มีความใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด เข้าใจพื้นฐานอันแท้จริง และปัญหาต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและอารมณ์ของเด็ก พ่อแม่ผู้ปกครองควรมีส่วนร่วมในการช่วยเหลือนักเรียน ด้วยการส่งเสริมการเรียน ให้ความสนใจและเอาใจใส่กับการเรียนหรือกิจกรรมของนักเรียน เช่น การทำการบ้าน หรือให้คำแนะนำในการทำงาน จัดเวลา สถานที่ อุปกรณ์ การเรียนการสอน สนใจที่จะพูดและตรวจดู การบ้านเมื่อทำเสร็จเรียบร้อย และควรมีการลงโทษ และให้รางวัล โดยทำโทษอย่างมีเหตุผลและให้รางวัล เพื่อเป็นการจูงใจ ให้นักเรียนสนใจการเรียนมากขึ้น ดังที่ละเมียด ลิ้มอักษร (2517) กล่าวว่าผู้ปกครองเป็นทั้งครูคนแรกและคนสุดท้าย เป็นครูที่มีความสำคัญที่สุดของนักเรียน ผู้ปกครองเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อนักเรียน ทั้งทางกรรมพันธุ์และสิ่งแวดล้อม ผู้ปกครองเป็นผู้ใกล้ชิดนักเรียนมากที่สุด เข้าใจพื้นฐานอันแท้จริงและปัญหาต่าง ๆ ทั้งทางร่างกายและอารมณ์ ของเด็ก และจิราพร ขุนนะ (2540) ได้กล่าวว่า การเรียนการสอนในโรงเรียนจะเป็นไปด้วยดีถ้าหากสิ่งที่สอนนั้น ไม่ขัดกับสิ่งที่ทางบ้านได้สอนไว้ ทั้งนี้เพราะก่อนหน้าที่เด็กจะได้เข้ามาเรียนในโรงเรียน เด็กได้เรียนในหลักสูตรแอบแฝงมาก่อนแล้ว ซึ่งจะมีอิทธิพลต่อสภาพการเรียนรู้ของเด็กมาก ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ (2532) ศึกษาพบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมักจะมาจากครอบครัวที่มีบิดามารดาได้รับประทานอาหารร่วมกับบุตร แนะนำรายการโทรทัศน์ดี ๆ บุตรมีโต๊ะเรียนหนังสือส่วนตัว

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์ (2532) และอุบลวรรณ บัวอ่อน (2537) ที่พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ นีบูห์ (Niebuhr, 1995) พบว่า สิ่งแวดล้อมใน ครอบครัว มีอิทธิพลโดยตรงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ขัดแย้ง กับเกษตรชัย และทิม (2542) และมุฮัมมัด อุมูตี (2546) ที่พบว่า การส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้ปกครองไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียน นอกจากนี้ประเสริฐ เตชะนาราเกียรติ (2532) สุพจน์ คำชาย (2526) คอสเตอร์ (Coster, 1959) แอสติน (Astin, 1971) ฮาร์เลย์ (Harley, 1976) และสเลจ (Sledge) ศึกษาพบว่า ระดับการศึกษาของมารดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่จันทร์ ดิยะวงศ์ (2528) สุนันทา ประไพ-ตระกูล (2535) และมณฑรัตน์ ชูพินิจ (2540) ศึกษาพบว่า คุณวุฒิของมารดาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

10. นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวก กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามได้

จากผลการวิจัยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า นิสัยในการเรียนที่ดีทำให้ประสบผลสำเร็จ ซึ่งเป็นเทคนิคและวิธีการที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการเรียนช่วยส่งเสริมให้การเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นิสัยในการเรียนเกิดขึ้นจากการเรียนรู้และการฝึกฝน ซึ่งเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงและปรับปรุงแก้ไขได้ นิสัยในการเรียนจะเกิดขึ้นและมีพลังมากขึ้นถ้าพฤติกรรมการเรียนได้รับความสำเร็จ ความพอใจหรือสามารถแก้ปัญหาได้ การกระทำนั้น ๆ ก็จะได้รับ การกระทำซ้ำอีกจนกลายเป็นนิสัยติดตัวไป ดังที่แมดดอกซ์ (Maddox, 1963) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนคือเทคนิคและวิธีการต่าง ๆ ที่นำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ในการศึกษา ช่วยส่งเสริมให้การเรียน มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ซึ่งเป็นแบบแผนพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้และการฝึกฝนที่สามารถเปลี่ยนแปลง

และปรับปรุงแก้ไขได้ และบราวน์และโฮลท์แมน (Brown & Holtzman, 1967) กล่าวว่า นิสัยในการเรียนเป็นแบบแผนพฤติกรรมในเรื่องการเรียนที่ได้รับ การฝึกฝนเป็นประจำจนกลายเป็นนิสัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งนิสัยในการเรียนที่ดีที่สร้างขึ้น ในระหว่างเรียนจะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ โดยผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับมณฑรัตน์ ชูพินิจ (2540) ศึกษาพบว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 อัล เบรค (Al-Braik, 1987) พบว่ายุทธวิธีในการเรียน มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ และวาร์เคนทิน (Warkentin, 1994) พบว่าพฤติกรรมการเรียนสามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่แย้งกับฟาร์เรลล์ (Farrell, 1992) พบว่านิสัยการเรียนไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาวิจัยเรื่องนี้กับนักเรียนในสังกัดอื่น เช่น โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาของรัฐ และการศึกษา นอกโรงเรียน
2. ควรมีการศึกษาองค์ประกอบด้านอื่น ๆ หรือตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในสาม จังหวัดชายแดนภาคใต้ เช่น องค์ประกอบด้านสังคม องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจ พื้นฐานความรู้เดิม ความถนัดทางการเรียน เป็นต้น
3. ควรขยายตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนให้ครอบคลุมทุกภาคการศึกษา เพื่อจะได้ทราบว่าตัวแปรใดบ้างที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาค การศึกษานั้น ๆ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบที่ชัดเจนและครอบคลุมยิ่งขึ้น
4. ควรมีการศึกษาเรื่องนี้กับนักเรียนในโรงเรียน เอกชนสอนศาสนาอิสลามในจังหวัดใกล้เคียง เช่น

จังหวัดสงขลา สตูล พัทลุง นครศรีธรรมราช หรือใน
จังหวัดภาคใต้ตอนบน หรือภาคอื่น ๆ ของประเทศ
และในกรุงเทพมหานคร เพื่อนำข้อมูลดังกล่าวมาศึกษา
เปรียบเทียบกัน หรือนำมาวิเคราะห์รวมกันใหม่อีกครั้ง
หรือนำมาสังเคราะห์งานวิจัยแบบเมตต้า

5. ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ควรนำผลการพยากรณ์ที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้ไปใช้
อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการให้ความ
ช่วยเหลือนักเรียน พิจารณาแนวนโยบายของตน หรือนำ
ไปใช้ในด้านอื่น ๆ และที่สำคัญนำไปใช้เป็นแนวทาง
ในการพิจารณาปรับปรุงการศึกษา

6. ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม
ในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
ควรนำข้อมูลที่ได้มาเป็นแนวทางในการปรับปรุงและ
ส่งเสริมให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น
และสามารถนำผลไปใช้ในการแก้ปัญหาผลสัมฤทธิ์
ทางการเรียนของนักเรียนได้ตรงจุด

เอกสารอ้างอิง

กมล สุดประเสริฐ. (2520). คุณภาพการศึกษา, วิทยาจารย์.
72 (ก.ค.-ก.ย.), 32-35.
กานดา พงศ์ทิพย์พนัส. (2541). ปัจจัยที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดปัตตานี.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์.
เกษตรชัย และหีม. (2542). ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนน
สอบคัดเลือก องค์ประกอบด้านจิตพิสัย
องค์ประกอบด้านสิ่งแวดล้อมกับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนของนักศึกษา วิทยาลัยอิสลามศึกษา
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลา-
นครินทร์.

จิราพร ขุนนะ. (2540). องค์ประกอบที่สัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา.
วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
สงขลานครินทร์.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. (2532). จิตวิทยาเบื้องต้น.
กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

จิรพร โพธิ์สุวรรณ. (2519). ความสัมพันธ์ระหว่าง
ปฏิสัมพันธ์ของครูกับนักเรียนในด้านการเรียน
การสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
บุคลิกภาพเก็บตัว-แสดงตัวของนักเรียน.
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ.

จ๊ะ เจริญสุขวิมล. (2527). ความสัมพันธ์ระหว่างความ
วิตกกังวลและคุณธรรมบางประการของนิสิต
มหาวิทยาลัย. ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชัยชัย ศรีทอง. (2541). องค์ประกอบที่ส่งผลต่อ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสร้างเสริม
ประสบการณ์ชีวิตของนักเรียนชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดสงขลา. วิทยานิพนธ์
ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลา-
นครินทร์.

ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2516). ความสัมพันธ์ระหว่าง
บุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความ
เชื่อมั่นในตนเองกับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี.
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัย
วิชาการศึกษา.

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์. (2532). รูปแบบความสัมพันธ์เชิง
สาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
มัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ครุศาสตร
ดุขุฎีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บุญชม ศรีสะอาด. (2524). รูปแบบของผลการเรียนใน
โรงเรียน. ปริญญาานิพนธ์การศึกษาดุขุฎีบัณฑิต

- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
 ประคอง จันทรกุล. (2531). องค์ประกอบด้านจิตพิสัย
 ที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัด
 สงขลา. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต
 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ปราณี จำนงเจริญ. (2534). การเปรียบเทียบผลการ
 วิเคราะห์ตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น
 ในเขตการศึกษา 11 ที่ได้จากการวิเคราะห์
 ถดถอยพหุคูณและการวิเคราะห์พหุระดับ.
 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- เพื่อนพันธุ์ โภกนก. (2514). ความสัมพันธ์ระหว่าง
 ความวิตกกังวลกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของ
 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
 มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิมพ์รี เปานิล. (2530). บรรยากาศการเรียนการสอน
 ในมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 ตามทัศนะของนิสิตและอาจารย์. วิทยานิพนธ์
 การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
 วิโรฒ.
- ภิญโญ สาร. (2522). การศึกษาอภิวินิจฉัยที่รื้อคนแก่.
 กรุงเทพฯ: เบลูมิตร.
- มณฑารัตน์ ชูพินิจ. (2540). องค์ประกอบในการพยากรณ์
 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ
 ปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช.
 วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์.
- มุขัมมัด อุมูดี. (2546). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบ
 ส่วนตัวและองค์ประกอบทางบ้านกับผลสัมฤทธิ์
 ทางการเรียนวิชาหลักศาสนบัญญัติของนักเรียน
 ชั้นอิสลามศึกษาปีที่ 10 โรงเรียนนุรุดดีน
 อำเภอดากไบก จังหวัดนราธิวาส. ยะลา: วิทยาลัย
 อิสลามยะลา.
- รุ่งลาวัลย์ จันทรัดนา. (2540). ความสัมพันธ์ระหว่าง
 คุณลักษณะของนักศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทาง
 การเรียน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 สงขลานครินทร์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์-
 มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- ละเมียด ลิ้มอักษร. (2517). ประชาธิปไตยในโรงเรียน.
 ประชาศึกษา, 1(1 มิถุนายน). 8-12.
- วาสุกรี รัชชกุล. (2526). ความคิดเห็นของครูและนักเรียน
 เกี่ยวกับลักษณะของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปี
 ที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์
 สูง. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย.
- วินิจ สังขรัตน์. (2544). รวมมติคณะรัฐมนตรีด้านการ
 ศึกษา เรื่องโรงเรียนและการศึกษาเล่าเรียน
 พวกอิสลาม เมืองปัตตานี บัญชีชั้นที่ 2-21
 ลำดับที่ 32/21 ตั้งแต่วันที่ 22 มกราคม
 พ.ศ. 2475-14 มีนาคม พ.ศ. 2478. กรุงเทพฯ:
 สำนักเลขาธิการ คณะรัฐมนตรี (สลค.).
- วิภาพร ลากสมบุรณานนท์. (2522). การศึกษาเปรียบเทียบ
 ผลการให้แรงจูงใจที่มีต่อการทำงานของนักเรียน
 ประถมศึกษาที่มีความกังวลสูงและต่ำ. วิทยานิ
 พันธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ.
- วิวัฒน์ อัคราณิชย์. (2523). ความสัมพันธ์ระหว่างวินัยใน
 ตนเองกับความซื่อสัตย์ของเด็กไทย. วิทยานิ
 พันธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัย
 ศรีนครินทรวิโรฒ.
- สมบุรณ์ ทองศิลป์. (2519). ความสัมพันธ์ระหว่าง
 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนในด้านการ
 เรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและ
 ความเป็นผู้นำของนักเรียน. วิทยานิพนธ์
 การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
 วิโรฒ.
- สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และคณะ. (2532). การเปรียบเทียบ
 สภาพแวดล้อมในการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียน

- ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกับที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำในโรงเรียนมัธยมศึกษาเอกชนในกรุงเทพฯ, วารสารปริทัศน์. 2(มีนาคม - สิงหาคม), 86-90.
- สรชัย พิศาลบุตร. (2528). เทคนิคการเก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (ม.ป.ป). รายงานการประเมินความก้าวหน้าผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาไทยและคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2524. กรุงเทพฯ: สำนักนายกรัฐมนตรี.
- สุชาติ ขุนฤทธิ์เอียด. (2544). รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดสตูล. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2534). การสร้างมาตรวัดในการวิจัยทางสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- สุพิน บุญชูวงศ์. (2534). หลักการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูสวนดุสิต.
- สุรชัย โกต๊ะยกุล. (2526). การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการปรับตัวสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดกำแพงเพชร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2537). หลักการสอน. กรุงเทพฯ: โอเอส.พรินต์ติ้ง เฮาส์.
- อำพร เจนประภาพงศ์. (2528). ความสัมพันธ์ระหว่างสัมพันธภาพของครูประจำชั้นกับนักเรียน สุขภาพจิตของนักเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อุบลวรรณ บัวอ่อน. (2537). ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านครู ด้านนักเรียน ด้านสภาพแวดล้อมทางบ้าน และด้านสภาพแวดล้อมทางโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดระนอง. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- Al-Braik, M.S. (1987). Investigation of the Successful Attributes of English as a Second Language of Saudi Arabian Students Studying in the United States of America, *Dissertation Abstracts International*. 47 (May), 4005-A.
- Anastasi, P.A. (1965). *Individual Difference*. New York: John Wiley & Sons.
- Bloom, B.S. (1976). *Human Characteristics and School Learning*. New York : Mcgraw-Hill.
- Brown, W.F. and Holtzman, Way H. (1967). "Manual of Survey of High School Students in India", *The Journal of Educational Research*. 60 (April), 359-362.
- Camilo, O. (1997). "The Relationship between Teacher Behaviors and Student Academic Engagement in an Inner-City Preschool", *The Annual Training Conference of the National Head Start Association*. 24 (May).
- Chapin, T.J. 1989. "The Relationship of Trait Anxiety and Academic Performance to Achievement Anxiety: Students at Risk", *The Journal of College Student Development*. 30 (May), 229-236.
- Coleman, J.C. (1966). *Abnormal Psychology and Modern Life*. (2nd ed.). Illinois: Scott Foresman.

- Cruze, W.W. (1972). **Educational Psychology**. New York : The Royal Press.
- English, H.B. and English, A.C. (1958). **A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms**. London : Longman.
- Farrell, M.C. (1992). The Relationship between Learning Style and Academic Achievement. **A Multidisciplinary Journal**. 4 (August, 1992), 37.
- Feldman, R.S. (1989). **Adjustment : Applying Psychology in a Complex World**. New York: McGraw-Hill Book.
- Good, C.V. (1973). **Dictionary of Education**. 3rd ed. New York: McGraw-Hill Book.
- Guilford, J.P. (1959). **Personality**. New York: McGraw-Hill Book.
- Khan, S.B. (1969). Affective Correlates of Academic Achievement, **Journal of Educational Psychology**. 60(April), 216-221.
- Klausmeir, H.J. (1961). **Learning and Human Abilities: Educational Psychology**. New York: Harper & Brothers.
- Maddox, H. (1963). **How to Study**. London: Cox & Wyman.
- Millman, J. (1981). **Handbook of Teacher Evaluation**. London: Sage Publications.
- Ngini-Ying, Wong and David, W. (1998). "A Longitudinal Study of the Psychosocial Environment and Learning Approaches in the Hong Kong Classroom", **The Journal of Educational Research**. 91, 4(March-April), 247-252.
- Niebuhr, K. (1995). "The Effect of Motivation on the Relationship of School Climate, Family Environment, and Student Characteristics to Academic Achievement.", **The Annual Meeting of the Mid-South Educational Research**. 143(November), 22.
- Rai, P.W. (1980). "Achievement Motive in Low and High Achievement a Comparative Study", **India Education Review**. 15(July), 117-122.
- Rogers, B.H. and Pratt, L.K. (1989). "The Relationship of Freshman's Intentions, Motivations, Academic Attitude, and College Performance to Persistence in College.", **The Annual Forum of the Association for Institutional Research**. 29(April), 21.
- Soltis, J.M. (1987). "Factors Contributing to thirteen-year Olds Interest and Achievement in Writing: A secondary Analysis of the Fourth National Assessment of Writing", **Dissertation Abstracts International**. 47(May), 4048-A.
- Taylor, G. (1993). "The Relationship between Social Skills Development, Academic Achievement and Interpersonal Relations of African-American Males", **Educational and Psychological Measurement**. 43(Winter), 25.
- Warkentin, R.W. (1994). "The Relationship between College Students' Study Activities, Content Knowledge Structure, Academic Self-Efficacy and Classroom Achievement.", **The Annual Meeting of the American Educational Research Association**. 150(April), 20.
- Weiss, L.H.; Schwarz, J.C. (1996). "The Relationship between Parenting Types and Older Adolescents' Personality, Academic Achievement, Adjustment, and Substance Use.", **Child Development**. 67(October), 2101.

Whitla, D.K. (1969). **Research in College Admissions :**

in Ralph W. Tyler. Educational Evaluation

New Rol. New Mean : National Society for
the Study of Education.

Williams, W. (1992). "The Relationship between

Class Scheduling Formats and the Academic

Achievement of Graduate Students.", **The**

Annual Meeting of the Association of

Teacher Educators. 72(February).

